

WATERSPIEGEL

WATERSPIEGEL

HINDE DE METSENAERE

Eerste druk: 2025

Auteur: Hinde De Metsenaere

ISBN: 9789465128979

© Hinde De Metsenaere

Sine fine

Wat doet den kleynen Godt? Wat heeft hy toch te schrijven
Beneden in het sandt? Wat maeckt hij voor een werck?
Hy keert den passer om, het een been siet ghy blijven,
Het ander gaet rontom, en trecken een rondt perck.

De circkel die ghy siet, is toe van alle sijden:
Men siet geen endt in hem, oock isser geen begin.
Soo gaet het oock met ons. Wy blijven in het lijden.
Die eens quam in ons hert, die woonter altijd in.

Uit: *Emblemata amatoria*, Daniël Heinsius

EEN

Waar ben ik?

Ik lig op mijn rug en word langzaam wakker. De warmte van de zon omwikkelt mij als een behaaglijk deken. Een zachte wind streelt mijn huid. Nat gras strijkt langs mijn wang en prikt in mijn neus. Het ruikt naar zomer. Zomer net na een regenbui.

Wat een zalige rust.

Ik open mijn ogen en neem slaapdronken mijn omgeving waar. Een azuurblauwe hemel strekt zich boven me uit. Ik word omringd door gras, kniehoog gras, waardoor ik niet verder kan kijken dan de omtrek van mijn lichaam. Waterdruppels hangen aan de grashalmen en weerspiegelen het licht van de zon.

Dit is genieten.

Wacht even.

Ik krabbel overeind en geloof mijn ogen niet. Dit klopt niet. Dit kan niet. Ik hoor in bed te liggen, in mijn bed in mijn flat in mijn stad, een stad die bestaat uit beton en baksteen. Maar om me heen zijn geen muren of ramen, geen brede asfaltwegen of torenhoge gebouwen. Ik bevind mij in een wilde, weidse grasvlakte die in alle windrichtingen tot de horizon reikt.

Ik draai om mijn as. Oriëntatiepunten? Iets wat mij wegwijs kan maken? Wat dan ook?

Nee. Hier zijn enkel gras en lucht en lucht en gras. En ik er middenin.

Waar ben ik? Ik tuur in de verte. Geen omheiningen, geen aangeplante rijen bomen, geen hoogspanningskabels of zendmasten. Niets behalve ongerepte natuur, alsof hier nog nooit een mens een voet heeft gezet. Boven mijn hoofd geen lijnrechte wolken van overgevlogen vliegtuigen. Zelfs geen vogel doorkruist het eindeloze blauw.

Hoe kom ik hier? Ik probeer me angstvallig iets te herinneren en pijnig mijn hersenen.

Niets.

Ik herinner me niets. Of toch niets abnormaals. Ik was niet dronken gisteren, dat weet ik wel zeker. Ik ben niet beschonken in mijn auto gestapt om in dit niemandsland mijn roes uit te slapen. Ik kwam van Mar en ik ben naar mijn appartement gereden omdat ik naar mijn eigen bed wou. Ik draag nog steeds dezelfde kleren als gisteravond: rood hemd, jeans, sneakers.

Ik grijp naar mijn broekzakken, naar mijn smartphone, mijn onfeilbare steun en toeverlaat. In mijn zijzakken? Nee. Achterzakken? Ook niet. Geen smartphone. In het hoge gras rond de afdruk waar ik net heb gelegen, ligt ook niets.

Mijn ademhaling versnelt. Venijnige paniek borrelt op.

Waar ben ik? Hoe kom ik hier? Wat is er aan de hand? Te veel vragen struikelen ineens over elkaar heen. Kortsluiting dreigt in mijn hoofd. Ik staar als verlamd naar het gras en zie niets meer.

Kalm blijven. Ogen sluiten. Diep in en uit ademen. Voor elk probleem bestaat een oplossing, op elke vraag is een antwoord.

Hoe kan ik het ene moment met de auto rijden en het andere hier staan, in een steppe onder de zon?

Ik open mijn ogen weer. Het antwoord zindert voor me in de warme lucht. Ik moet luidop lachen.

Niet. Dat kan niet. Ik kan niet zomaar op onverklaarbare wijze op een onverklaarbare plaats belanden.

Ik lach mezelf uit. Ik lig natuurlijk gewoon in bed. Dat kan niet anders. Ik droom. Ik heb ooit iets gelezen over lucide dromen:

dromen waarin je beseft dat je droomt. Als je midden in een droom beseft dat je droomt, kan je die droom sturen. Als je beseft dat je droomt, kan je wensen wat je wil.

Dus wens ik me een zwembad om me in te verfrissen, zo'n zwembad met opblaasbare zetels, een cocktailbar in het midden en houten ligstoelen langs de kant, in de schaduw van een paar palmbomen. Het beeld verschijnt al voor mijn geestesoog: tientallen schaars geklede mooie mensen die genieten van de zon, het water en iets te veel alcohol in hun bolle cocktailglazen. Er klinkt muziek, er wordt gedanst, een jongeman tilt een buitenlandse schone onder luid gejoel op van haar ligstoel en gooit haar in het water. Ik kan haast niet wachten.

Maar er verschijnt niets. Geen zwembad, geen cocktails, geen buitenlandse schone.

Niets.

De onrust sijpelt listig mijn gemoed weer binnen. Klopt mijn theorie niet? Heeft de droom toch het laatste woord?

Wanhopig staar ik naar de plek waar ik me het zwembad heb gewenst. Komaan! Verschijn!

Het verschijnt niet. Natuurlijk verschijnt het niet.

Dit is geen droom. Dit is realiteit. Pure, harde, ontoegeeflijke realiteit. Ik weet het. Ik voel het. Ik droom niet.

Waar ben ik?

Ik moet hulp zoeken. Hier kan ik niet blijven. Hier is geen eten of drinken, niet eens schaduw, en de zon brandt al ongenadig hard. Ik heb geen flauw idee hoe laat het is. Afgaand op mijn biologische klok vermoed ik dat het nog geen middag is. Dat betekent dat het straks alleen maar warmer wordt.

Als het nog geen middag is, moet de zon nu ongeveer in het zuidoosten staan. Laat ik dan maar naar het noordwesten gaan. Als ik toch niet weet waarheen ik moet, loop ik liever niet met de zon in mijn ogen.

Ik geraak maar moeizaam vooruit. Het hoge gras remt mij. Mijn voeten raken verstrikt in de grashalmen. Ik moet ze hoog optillen en hard neerzetten.

Stap na stap neemt mijn verbazing toe. Ik kan het gewoon niet vatten. Hoe weids, hoe eindeloos is het hier! Op een insect na dat irritant om mijn hoofd komt zoemen, is nergens een teken van leven. Ik mep het insect weg. Het enige geluid komt nu van het ruisende gras en de wind die warm over de vlakke waait.

De stilte is verontrustend, de eenzaamheid beklemmend.

Wat als mij iets overkomt? Wat als ik word aangevallen?

Hier domineren mensen niet, zoveel is duidelijk. De natuur heeft hier vrij spel. En waar de natuur de wetten stelt, stelt een mens niet veel voor.

Wie weet wordt er op ditzelfde moment op mij gejaagd. Door een jachtluipaard of zo. Wat heb ik dan aan mijn kennis van beursstanden en aluminium profielen?

Angstig kijk ik over mijn schouder. Geen gevaar te zien, maar dat wil niet zeggen dat het er niet is. Het gras reikt tot mijn knieën. Luipaarden kunnen zich er gemakkelijk in verschuilen en mij geluidloos besluipen. Mochten ze plots opspringen uit het hoge gras, heb ik enkel mijn blote handen om mij te verdedigen.

Mijn handen. Alsof ik daarmee een kans maak.

Achter me slingert een smal spoor van platgetrapt gras waar ik me een weg heb gebaad. Het is het enige spoor, zover ik kan zien.

Ik schud de gedachte aan luipaarden van me af. Ik moet hulp zoeken.

Het wordt warmer. Zweetdruppels wellen op tussen mijn haarwortels en stromen over mijn voorhoofd. Mijn hemd is bezweet en kleeft al aan mijn huid. Met zwembadbabes in de buurt zou ik me misschien nog sexy gevoeld hebben, maar nu voel ik me vooral vreselijk onaangepast aan de situatie.

Een zwembad. Of gewoon water. Water...

Mijn mond is kurkdroog. Het beetje vocht dat nog in mijn lichaam zit, stroomt er langs mijn poriën uit.

De zon jaagt de temperatuur onbekommerd de hoogte in en weegt op mijn schouders. De warme wind schroeit. De lucht begint te trillen voor mijn ogen.

Wat is dat daar in de verte? Wolken? Of zijn het heuvels?

Het gras voor me golft als een meer. Daar, een heerlijk verfrissend, groen meer aan de voet van die heuvels. Aan dat meer wil ik gerust ook zitten, ja, een meer is net zo goed, met mijn voeten in het water en frisdrank in de hand, uitgeschonken in een halve kokosnoot. Met een rietje.

Een schelle gil doet het meer plotsklaps verdampen. Ik ben op slag zo alert als een gazelle in de steppe. Luipaarden?

Nee, dat was geen brul van een luipaard. Ook geen doodscreet van een prooi. Ik speur in het rond. Wat was het dan wel?

Nog een gil. Een schreeuw, hoog boven me. Ik tuur omhoog, kijk onbedacht recht in de zon en wou dat ik dat niet gedaan had. Een paar seconden lang ben ik verblind. Vurige bollen branden op mijn netvlies.

Nog een schreeuw, dichterbij deze keer. Ik knipper een paar keer, probeer mijn ogen af te schermen van het felle licht. Silhouetten boven mij. Drie. Nee, vier. Vogels die boven me heen cirkelen.

Aasgieren?

Ontzet volg ik hun bewegingen. Ze cirkelen en cirkelen en cirkelen hypnotiserend boven mijn hoofd. Ik sta als aan de grond genageld. Aasgieren? De ominieuze voorbodes van mijn dood?

Nee, dat wil ik niet geloven. Ik val hier niet dood. Ik ga verder en ik vind hulp. Ik moet hulp vinden.

Maar zijn het wel aasgieren? Het geschreeuw komt me vaag bekend voor. Het doet me denken aan... vis? En zeilboten?

Dan vliegen ze uit het tegenlicht. De zon weerkaatst op hun witte veren en met krachtige slagen vliegen ze voor me uit.

Het zijn meeuwen. Meeuwen! Waar meeuwen zijn, is water! Water, vis, zee, zeilboten! Mensen! Hulp!

Ik zou achter hen aan rennen als het gras niet zo lang en belemmerend was. Ik moet hen volgen, zeker weten. Ik heb een doel. Ik loop in de goede richting. Ik loop in de richting van water, van hulp en van hoop.

Het zijn heuvels, daar in de verte waar de meeuwen heen zijn gevlogen. Het meer heb ik me verbeeld, maar die heuvels niet. Ze zijn er en ze zien er uitnodigend uit. Heuvels betekenen dalen, beschutting, wie weet een beek. Alleen lijken ze met geen stap dichterbij te komen.

Geen idee hoe lang ik al onderweg ben. De zon staat verpletterend heet hoog aan de hemel. Een paar uur dus, op z'n meest, maar het voelt als een dodentocht. Mijn voeten zijn oververhit. Ik heb knagende honger en vreselijke dorst. Slikken heeft geen zin meer. Er is nauwelijks nog speeksel in mijn mond.

Eten. Drinken.

Ik denk op het ritme van mijn stappen.

Rechts. Links.

Eten. Drinken.

Rechts. Links.

De heuvels lonken naar mij, wuiven naar mij met hun bossen en bomen en bladeren. Kom naar ons toe, lijken ze te zeggen. Kom, wij geven je alles wat je wil, alles wat je nodig hebt. Kom, mooie man, bij ons ben je veilig. Kom.

Ik reik naar hen, verlang naar hen. Mijn lichaam neemt de controle over en spreekt energiereserves aan waarvan ik niet wist dat die in mijn leden opgeslagen lagen. Mijn benen bewegen autonoom, stap voor stap. Ze lopen in de richting van de heuvels.

Rechts. Links.

Eten. Drinken.

Kom...

Kom binnen, zegt Mar.

Wat een verbluffende vreugde in haar ogen. Ik ben op slag niet meer zo zeker waarom ik hier ben.

Ze houdt de deur voor me open. Ik stap langs haar heen en vang meteen haar frisse geur op. Ze ruikt naar een combinatie van parfum en douchegel waartegen ik geen verweer heb. Haar haar is nog niet helemaal droog. Ik kus haar op haar wang, iets dichterbij haar lippen dan ik me bij het aanbellen heb voorgenomen. Ik voel dat ze glimlacht.

Welkom, zegt ze.

Ze gaat me voor naar de woonkamer. Ze draagt een witte blouse en een nauw aansluitende jeans met hoge taille die haar figuur ongelooflijk flatteert. Ik kan mijn blik niet van haar billen afhouden. Ze welven sensueel als ze stapt en lokken me met zich mee.

Focus. Ik weet waarom ik hier ben. Ik weet waarom ik hier ben. Komaan, Thomas, focus.

Maar nu ik achter haar aan loop, besef ik hoe moeilijk ik het mezelf heb gemaakt door op haar uitnodiging in te gaan. We hadden op neutraler terrein moeten afspreken. Samen lunchen in een hippe bar in de stad of zo.

Op de salontafel staan een kom druiven, een fles roséwijn en twee glazen.

Ga zitten, zegt Mar. Ze schopt achteloos haar slippers uit, kruipt in kleermakerszit in de sofa en kijkt me stralend aan.

Je ziet er gelukkig uit, zeg ik. Ik neem plaats op een armlengte afstand.

Dat ben ik ook, glimlacht ze. En ik ben heel blij je terug te zien. Ik moet eerlijk zeggen dat ik jouw bericht niet meer had verwacht.

Ik heb het druk gehad, zeg ik verontschuldigend.

Te druk om op berichten te antwoorden?

Te druk om me te laten afleiden.

Mar glimlacht breed en op dat moment wil ik niets liever dan dat ze me afleidt, verleidt. Ik verdring de gedachte aan de eindeloze mogelijkheden van ons twee in de sofa.

Ik ben constant in het buitenland geweest, zeg ik. Nu ik een paar weken terug ben, leek het me een goed moment om af te spreken. Het is al even geleden.

Vijf maanden en zeventien dagen, zegt ze.

Zeg me niet dat je de tel hebt bijgehouden.

Nee, dat niet, zegt ze. Maar het was eind februari toen je het bureau verliet. Dat rekent gemakkelijk. Wijn?

Mar maakt aanstalten om de fles te ontkurken, maar ik leg mijn hand op haar arm en alsof ik daarmee een bezwering over haar uitspreek, verstart ze. Ze kijkt me afwachtend aan.

Mar... Misschien wil je die fles liever houden voor een andere gelegenheid. Ik trek mijn hand terug. Ik haal diep adem. Ik ben gekomen om afscheid te nemen. Om het af te ronden, zeg ik.

Ik ben voorbereid op tranen, ontzetting, verbazing op z'n minst, maar volledig in tegenstelling tot wat ik verwacht, ontspant ze en glimlacht ze zelfs. Ze trekt de kurk met een vastberaden *plop* uit de fles en schenkt de glazen in.

Dat vermoedde ik wel, zegt ze.

Maar...

Ik heb je meer dan vijf maanden niet gezien en bijna niet gehoord, Thomas. Ik ben niet naïef. Maar ik ben oprecht blij dat je hier bent. Als we er dan toch een punt achter zetten, laten we dat dan in schoonheid doen. Ik heb eten in de oven en ik wil er gewoon een mooie avond van maken. Dus... wijn?

Ze reikt me het glas en ik neem het aan. We klinken. Het geluid van de glazen galmt warm door de kamer.

Op een mooie avond, zeg ik.

Op een mooi afscheid, zegt ze.

Ik zet het glas aan mijn lippen en drink.

Ik drink en drink en elke slok brengt me weer meer bij mezelf. Het water vult mijn mond, glijdt door mijn keel. Ik drink met gulzige teugen. Ik kan niet genoeg krijgen. Compleet vermoeid ben ik het bos binnen gestruikeld en het heeft me hartelijk ontvangen, vol genade en medeleven.

Kom, drink...

Ik hoefde niet eens naar water te zoeken. Een beek stroomde vriendelijk naar me toe en vulde zich voor mijn voeten.

Ik lig op mijn rug, dobberend als een dode vis in het water. Het water stroomt over en onder mij. Het is ijskoud en bijt in mijn huid, maar dat deert niet. Dit is zo verkwikkend als een ijsdouche na een hete sauna waarin ik te lang ben blijven zitten.

Mijn kleren kleven kletsnat aan mijn lijf als ik na ik weet niet hoe lang uit het water stap. Ik trek mijn hemd uit en hang het over een struik. In de schaduw kan ik me dat wel permitteren. Ik betast mijn borst en gezicht. Hopeloos verbrand, zonder twijfel. Door de bomen heen zindert de grasvlakte in de hitte. Als het even kan, kom ik daar liever niet terug.

Mijn jeans irriteert me. Hup, die gaat ook uit. Even vlug de omgeving afspieden. Ja, ik zoek mensen, maar nee, ik wil die niet voor het eerst in adamskostuum ontmoeten. Ik zie niemand. Ik stap uit mijn boxersshort en hang die naast mijn jeans te drogen. Dat voelt beter. Al wat leeft moet kunnen ademen.

Mijn dorst is gelest. Tijd om mijn honger te stillen. De bossen blijken me gunstig gezind. Daar, braamstruiken, op een paar meter van de beek. De braambessen zien er verrukkelijk uit. Zo groot, zo lekker! Ik prop mijn mond vol. Handenvol tegelijk werk ik naar binnen. Het sap druipt van mijn kin op mijn borst.

Ik kan de bessen niet snel genoeg van hun takken trekken. In mijn haast halen doornen mijn onderarmen open. Ik reik steeds verder in de struiken tot ik er bijna middenin sta en het pijn

begint te doen. Misschien had ik mijn jeans toch beter aangehouden.

Voorzichtig stap ik weer uit de struiken. De krassen in mijn huid zitten niet enkel op mijn armen. Ook op mijn buik, mijn billen, mijn benen. Overall. Ze beginnen venijnig te jeuken. Zweet. Zout in de wonde.

Ik keer terug naar de beek en was het sap, het zweet en de jeuk van me af. Ik ga zitten aan de kant met mijn voeten in de beek. Het water kabbelt langs mijn enkels. De angst die ik daarnet nog had, spoelt met het water weg.

Zie mij hier zitten. Poedelnaakt, verbrand, geschramd. Moe. Maar voor het eerst sinds deze ochtend ook kalm. Stromend water, tjilpende vogels. Het is hier vredig. Als het vakantie was, zou ik hier maar al te graag met een goed boek in de hand tegen een boom zitten, met mijn tenen in het bronwater. Ik sluit mijn ogen en luister. Het lijkt wel alsof de natuur ademhaalt.

Het is hier prachtig. Adembenemend, maar onwezenlijk. Want het klopt niet. Ik hoor hier niet te zijn. Ik zou op dit moment een projectaanvraag met mijn klanten moeten bespreken. Ik zou in onze studio montagevideo's moeten maken over hoe makkelijk flatscreens aan onze beursprofielen te bevestigen zijn. Desnoods zou ik met mijn vijfde kop koffie in de hand nijdig naar de knipperende cursor op mijn scherm moeten staren in de ijdele hoop dat dat ontwerpvoorstel zichzelf schrijft. Alles, behalve nu met mijn voeten in een beek zitten op een plaats die het paradijselijke evenaart.

Ik stap uit het water. Ik trek mijn nog natte broek en schoenen aan. Mijn hemd laat ik open hangen. Het is tijd om de heuvels te beklimmen. Wie weet heb ik daar een goed zicht over de omgeving. Wie weet zie ik daar de zee.

De beek baant zich kabbelend een weg door de heuvels. Talloze kleine watervalletjes klateren vrolijk van het ene bassin in het andere en het water fonkelt in het zonlicht dat door het

bladerdek valt. Stroomopwaarts de beek volgen is wellicht het beste idee. Zo hoef ik geen dorst meer te lijden.

De heuvels zijn hoog. Ondanks de schaduw en de nabijheid van het water is de klim niet minder lastig dan mijn lijdensweg door de grasvlakte daarnet. Ik moet goed uitkijken waar ik mijn voeten zet. Nu en dan zink ik onverwacht weg in een hoop bladeren. Wortels die als slangen voor mijn voeten kronkelen, doen me struikelen. Ik probeer de beek te volgen, maar soms meandert die een eind van mij vandaan en moet ik een eigen pad omhoog effenen.

Ik stap over een zware tak die dwars op mijn weg ligt. Dat is gek, hier ligt nog zo'n kanjer van een tak. Daar ook. Hoe hoger ik kom, hoe meer ik sporen van vernieling om me heen zie. Deze ochtend meende ik de geur van een regenbui op te vangen, maar onschuldig kan die bui niet geweest zijn, als ik het zo bekijk. Het moet gestormd hebben, en niet een klein beetje. Ik zie steeds meer afgerukte takken, sommige dikker dan ikzelf. Hier en daar heeft een boom zich volledig uit de grond gehesen en is versplinterd omgevallen. Aan de wortels hangen nog grote kluiten aarde en naast elke boom gaapt een gat, als een graf dat de boom voor zichzelf heeft gegraven. Om de beek te volgen, moet ik af en toe over een van die bomen klauteren.

Het moet een ongelooflijke storm geweest zijn.

Ik moet hier na die storm gekomen zijn. Dat kan niet anders. Ik ben een vaste slaper, maar blijven slapen te midden van een open vlakte waarboven een storm woedt die deze enorme bomen onderuithaalt? Uitgesloten. Het gras was nat toen ik wakker werd, hoewel de zon al brandde. Ik moet hier meteen na de storm zijn beland.

Maar ik herinner me niets. Geen storm, niets. Ik graaf al de hele dag in mijn geheugen en ik herinner me niets. Enkel Mar.

Mar haalt het eten uit de oven. Ze is duidelijk in haar nopjes terwijl ze het eten op de voorverwarmde borden serveert.